

První inscenací [Ivana Buraje](#) jako nového uměleckého šéfa Divadla v Dlouhé je koláž dvou textů vídeňského dramatika Ödöna von Horvátha *Povídky z vídeňského lesa* a *Víra, naděje, láska* uváděná pod souhrnným názvem [Zlaté město](#). Na scéně Matěje Sýkory, v kostýmech Kataríny Hollé, s hudbou Jakuba Kudláče a v choreografii Markéty Vajdové hraje celý soubor Divadla v Dlouhé a několik hostů.

Ocitáme se v blízké budoucnosti, v roce 2039, ve světě, který se pokouší vrátit se do starých zlatých časů. Dnes vnímáme, že ze strachu před nejistou budoucností se začínají prosazovat představy o návratu do minulosti, kdy byl svět ještě tzv. normální. Ovšem, co je tím normálním? A je vůbec možné vrátit se do minulosti?

„Během inscenování tohoto dramatického klenotu meziválečné a antifašistické dramatiky jsem si nejvíc cenil jeho hravosti a vitality. Horváth napsal obě tyto hry v Berlíně začátkem 30. let. Čili ve velmi pohnutých dobách, kdy se demokratický charakter společnosti proměňoval před očima všech do podoby totalitní společnosti založené na rasistických, patriarchálních, nelítostných a militantních prvcích. Horváth se tomu všemu dívá zpřímá do očí, ale pod tímto dějinným nápoem se mu nepodlamují kolena, naopak, básník tančí! Není to defetistický, ufnukaný autor. Není to ovšem ani ignorant a eskapista. Vidí všechny hrozby velmi realisticky, ale právě v čase krize si nepřestává hrát. A to si myslím, že může být i pro nás nesmírně inspirativní,“ říká režisér Ivan Buraj.

Dramaturgyně Tereza Marečková doplňuje: „Tvorba Ödöna von Horvátha ve 30. letech minulého století komentovala přituhující a fašizující politickou situaci v tehdejším Rakousku a nám se zdálo, že právě v tom vyhocování postojů a přibývání násilí ve společnosti v mnohém souvisí – bohužel – s tím, co zažíváme dnes. Nenasytně jsme si vybrali hned dvě hry, které se celé obtácejí kolem ženských hrdinek. Ty v té stále více agresivní a nepřející společnosti zažívají různá dramata, až jsou

svým okolím skutečně ucloumány. Současně ale Horváthovy hry jsou lidové komedie vycházející z tradice vídeňského lidového divadla, které si jako hlavní postavy nevybíralo krále a královny, ale pošťáky, úředníky, pradelny... prostě tzv. malé lidi, vlastně nás. A celou tu poměrně drasticky zneklidňující společenskou situaci zachycuje s velkým humorem a odvahou.“

Významným prvkem inscenace je použití live cinema, které popisuje Tereza Marečková: „V situacích, kde nám to dávalo smysl, jsou na scéně dva kameramani a v zázemí střihač, který živě střihá to, co je vidět na plátně. Hlubší filozofie, která stojí za použitím kamer, je motiv iluzí, protože projekce psychologicky lícuje s tím, že máme o sobě i o druhých určité představy, projekce a mnoho iluzí. Oba naše příběhy o lásce jsou zároveň příběhy o iluzích, o zklamání a možná i o tom, že celá společnost si chtěla vytvořit nějakou iluzi o tom, že se vrátíme do doby, kdy byl svět ještě normální, všechno bylo v pořádku, všemu jsme rozuměli. To je hodně lákavá iluze, po níž někdy toužíme, protože spousta věcí kolem nás je různým způsobem znepokojující.“

Ivan Buraj dodává: „Zvolil jsem tuto techniku proto, že si myslím, že právě živé vznikání filmu během představení si nějak povídá s Horváthovým tématem konstruování iluzí a dávání si života do rámečku. Mám pocit, že dnes jsme podobně jako horváthovské postavy taky trochu zaskočení postupem světa a různými polykrizemi, jako by technologický pokrok postupoval rychleji, než naše duše jsou schopny obsáhnout.“

Ödön von Horváth, Ivan Buraj

ZLATÉ MĚSTO

Tragikomický příběh dvou mladých žen toužících po budoucnosti ve světě, který se vrací do starých zlatých časů.

Režie Ivan Buraj

Dramaturgie Tereza Marečková

Scéna Matěj Sýkora

Kostýmy Katarína Hollá

Hudba Jakub Kudláč

Choreografie Markéta Vajdová

Hrají Kristýna Jedličková, Veronika Lazorčáková, Magdalena Zimová, Pavel Neškudla, Matyáš Řezníček, Pavel Tesař, Jan Vondráček, Samuel Toman, Jan Staněk, Miroslav Zavičár, Martin Matejka, Klára Oltová, Marie Turková, Eva Hacurová, Jan Sklenář, Tomáš Turek, Jaroslav Brabec, Martina Vašáková, Zuzana Kolomazníková a další

Píše se rok 2039. Po válkách se svět pokouší vrátit se do starých zlatých časů. Lidé mění svůj jazyk, gesta i oblékání podle představ o době, kdy svět byl ještě normální. Ideálem se stala Vídeň před více než sto lety. Pěstuje se sousedství, vzkvétají řemesla, procházky a dostihy. Muži chrání ženy. Rodina prožívá zlatý věk. Každý zná svoje místo. Najdou Marianna a Alžběta pravou lásku a odpuštění? Najdou ve Zlatém městě svůj pravý život?

Česká premiéra 15. listopadu 2025

Fotografie Martina Špeldy najdete [po premiéře](#) pod těmito odkazy:

[Fotografie v tiskové kvalitě](#)

Fotografie ve webové kvalitě

